

Sygn. akt III AUa 710/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 listopada 2021 r. w L.

sprawy D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do rekompensaty

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 16 lipca 2021 r. sygn. akt IV U 683/20

I. zmienia zaskarżony wyrok o tyle, że ustala D. K. prawo do rekompensaty od dnia(...);

II. w pozostałej części oddala apelację.

III AUa 710/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2020 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił D. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu tej decyzji ZUS wskazał, że rozpatrując wniosek D. K. z dnia 15 lipca 2020 r., nie przyznał mu emerytury, ponieważ prawo to, po osiągnięciu wieku emerytalnego zostało mu przyznane z urzędu decyzją z dnia 7 lipca 2020 r., na podstawie art. 24a ustawy emerytalnej. Zdaniem organu rentowego, ubezpieczonemu nie przysługuje rekompensata, ponieważ nie udowodnił on 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze na dzień 1 stycznia 2009 r. Ubezpieczony wykonał pracę w warunkach szczególnych w czasie zatrudnienia w (...) Ośrodku (...) w okresach: od 1 września 1976 r. do 26 maja 1991 r. (z wyłączeniem okresu służby wojskowej od dnia (...) do (...)) oraz od 28 czerwca 1991 r. do 2 października 1991 r. w łącznym wymiarze 14 lat o miesięcy o dni. ZUS nadto stwierdził, że w przedłożonym świadectwie pracy w szczególnych warunkach zakład pracy nie przytoczył pełnego brzmienia charakteru wykonywanej pracy zgodnie z powołanym wykazem A, działem XIV, poz. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

W odwołaniu od tej decyzji D. K. wskazał, że podczas zatrudnienia w (...) Ośrodku (...) – zakładzie pracy objętym „przywilejem” pracy w szczególnych warunkach, został wcielony do wojska i po odbyciu służby wojskowej powrócił na dotychczasowe stanowisko pracy. Zapewniano go, że w związku z tą służbą nie traci żadnych przywilejów, również związanych ze stażem pracy w szczególnych warunkach. W związku z tym zarzutem ubezpieczony wnosił o zmianę

zaskarżonej decyzji w części dotyczącej odmowy przyznania mu rekompensaty poprzez przyznanie mu prawa do dodatku z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o oddalenie odwołania i wywoził jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2021 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie D. K. prawa do rekompensaty od dnia(...).

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że D. K., urodzony w dniu (...), w okresie od dnia 1 września 1976 r. do dnia 2 października 1991 r. był zatrudniony w (...) Ośrodku (...) na stanowisku fotogrametry. W trakcie tego zatrudnienia, w okresie od dnia (...) do dnia (...) odbywał zasadniczą służbę wojskową, natomiast w okresie od 27 maja 1991 r. do 27 czerwca 1991 r. przebywał na urlopie bezpłatnym. Ubezpieczonemu skrócono okres odbywania zasadniczej służby wojskowej, ponieważ był potrzebny w zakładzie pracy, który wówczas nosił nazwę (...).

Pracując na stanowisku fotogrametry stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się wywoływaniem zdjęć i przetwarzaniem danych wynikających ze zdjęć lotniczych na potrzeby wykonania na ich podstawie map wojskowych. Do wywołania zdjęć używał odczynników chemicznych, pracę tę wykonywał w zaciemnionych pomieszczeniach.

Przed nabyciem prawa do emerytury był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 7 lipca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 24a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z urzędu przyznał D. K. prawo do emerytury od dnia (...) tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

W dniu 15 lipca 2020 r. ubezpieczony D. K. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury wraz z rekompensatą z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Do wniosku dołączył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wydane przez (...) Ośrodek (...), w którym stwierdzono, że w okresach zatrudnienia w tym zakładzie pracy: od 1 września 1976 r. do 26 maja 1991 r. oraz od 28 czerwca 1991 r. do 2 października 1991 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach na stanowisku fotogrametry.

Sąd Okręgowy podniósł, że stan faktyczny w sprawie niniejszej nie był sporny. Spór dotyczył tego, czy okres odbywania służby wojskowej od dnia (...) do dnia(...) można zaliczyć ubezpieczonemu do okresu prac w szczególnych warunkach i w konsekwencji, czy legitymuje się on na dzień 1 stycznia 2009 r. co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem organu rentowego, tego okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej nie można zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach, natomiast do stażu takiej pracy należało zaliczyć pracę ubezpieczonego w okresach od 1 września 1976 r. do 26 maja 1991 r. oraz od 28 czerwca 1991 r. do 2 października 1991 r. w (...) Ośrodku(...) w łącznym wymiarze 14 lat.

Zdaniem Sądu Okręgowego, kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej jest określenie charakteru odbywania zasadniczej służby wojskowej pod kątem kwalifikacji jej do stażu pracy w szczególnych warunkach. Stosownie do obowiązującego wówczas przepisu art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. 1967 r., Nr 44, poz. 220) oraz § 2 ust. 1 i § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. 1968 r., Nr 44, poz. 318) czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Z kolei przepisy powołanego ostatnio rozporządzenia stanowiły, że jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy, to mu się wlicza czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w

zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczonemu należy, na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r., zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach okres odbywania zasadniczej służby wojskowej, ponieważ przez upływem 30 dni od zwolnienia ze służby wrócił na poprzednie stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, tj. fotogrametry (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 – LEX nr 1385939).

Stosownie do art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1924) pod pojęciem rekompensaty należy rozumieć odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 23 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ubezpieczony, zdaniem Sądu Okręgowego, spełnia określone w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych przesłanki nabycia prawa do rekompensaty. Analiza materiału zgromadzonego w sprawie niniejszej pozwala na stwierdzenie, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W stosunku do ubezpieczonego nie zachodzi więc negatywna przesłanka prawa do rekompensaty, o której mowa w przytoczonym wyżej art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Niesporne jest również to, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury pomostowej. Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe wykazało natomiast, że D. K., łącznie z okresem służby wojskowej od dnia (...) do (...), legitymuje się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu Okręgowego, dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych ubezpieczonego wskazują na to, że D. K. w (...) Ośrodku (...) na stanowisku fotogrametry wykonywał pracę w szczególnych warunkach, tj. pracę wymienioną pod pozycją 5, działu XIV, wykazu A stanowiącego załącznik rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 r., Nr 8, poz.43 ze zm.), tj. prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia – w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie D. K. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia (...), tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego i przyznania emerytury.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości, organ rentowy zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a/ art. 2 pkt 5 w związku z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2017 r., poz. 664) w związku z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i ustalenie prawa do rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach osobie niespełniającej przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach, co ma wpływ na wysokość emerytury;

b/ art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do rekompensaty od dnia (...), zamiast od dnia (...).

W konsekwencji tych zarzutów organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do rekompensaty od dnia (...).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części dotyczącej daty początkowej prawa do rekompensaty ubezpieczonego. W pozostałym zakresie jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Istota sporu w postępowaniu apelacyjnym sprowadzała się do zagadnienia, czy przy ustalaniu prawa do rekompensaty, o której mowa w art. 21 w związku z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1924 ze zm.), do stażu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się okres odbywania zasadniczej służby wojskowej, w sytuacji, gdy przed powołaniem do odbycia tej służby oraz po zwolnieniu z niej, pracownik wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 21 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1924 ze zm.) w związku z art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220 ze zm.) nie mógł być uznany za trafny. Sąd Okręgowy prawidłowo bowiem przyjął, że wnioskodawca D. K. udowodnił, iż posiada staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, do tego stażu winien być zaliczony okres odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej od dnia (...) do dnia (...). Ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową w okresie zatrudnienia w (...) Ośrodku (...). Ten okres zatrudnienia (od 1 września 1976 r. do 26 maja 1991 r. oraz od 28 czerwca 1991 r. do 2 października 1991 r.), jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, jest okresem wykonywania pracy w szczególnych warunkach wymienionej pod pozycją 5, działu XIV, wykazu A stanowiącego załącznik

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych, okres odbywania zasadniczej służby wojskowej zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury tylko wtedy, gdy żołnierz był zatrudniony w szczególnych warunkach pracy przed powołaniem do odbycia tej służby albo w ustawowym terminie 30 dni od zwolnienia ze służby podjął zatrudnienie w szczególnych warunkach. Pogląd ten ma również zastosowanie, zdaniem Sądu Apelacyjnego, do ustalania prawa do emerytury pomostowej oraz prawa do rekompensaty. W judykaturze Sądu Najwyższego wielokrotnie zwracano uwagę na zasadę zakazu ustanawiania takich regulacji ustawowych oraz dokonywania takiej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które dopuszczałyby jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony ojezyczny (art. 85 ust. 1 Konstytucji RP).

Bezsporne jest, że wnioskodawca przed powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej pracował w szczególnych warunkach w rozumieniu wyżej powołanych przepisów. Po zwolnieniu ze służby wojskowej w ustawowym terminie 30 dni od tego zwolnienia podjął u tego samego pracodawcy ((...) Ośrodek (...)) wykonywanie pracy w szczególnych warunkach. Prawidłowo więc Sąd Okręgowy zaliczył okres odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej do jego stażu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy uznał, że oparcie się przez Sąd I instancji przy ustalaniu stażu pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach na uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 (OSNP 2014, nr 3, poz. 42) było nieprawidłowe, ponieważ dotyczy ona wyłącznie zaliczenia okresu służby wojskowej do stażu pracy w szczególnych warunkach przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Apelacyjny nie podziela tego poglądu. Za uzasadnieniem powołanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego należy powtórzyć, że podstawy zaliczenia okresu służby wojskowej do stażu pracy w szczególnych warunkach, należy poszukiwać nie tylko w przepisach normujących prawo do świadczeń, ale również – a może przede wszystkim – w przepisach normujących służbę wojskową, o czym niżej będzie mowa.

Apelant nadto cytując treść w/w uchwały Sądu Najwyższego zdawał się wskazywać na to, że dotyczy ona jedynie zasadniczej służby wojskowej odbytej do dnia 31 grudnia 1974 r. Jeżeli chodzi o tę ostatnią kwestię należało uznać, że stanowisko apelanta jest wynikiem błędnego odczytania uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 (OSNP 2014, nr 3, poz. 42). W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w tej uchwale nie uzależnił zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy w szczególnych warunkach od tego, żeby okres odbywania tej służby przypadła w ściśle określonych ramach czasowych. Tezę powołanej ostatnio uchwały Sądu Najwyższego, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r., zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, należy odnosić do konkretnego stanu faktycznego sprawy, w której uchwała ta została podjęta.

Szczegółowe zasady zaliczania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia zostały uregulowane w przepisach normujących służbę wojskową, tj. w przepisach ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o powszechnym obowiązku obrony”, w brzmieniu obowiązującym w okresie odbywania tej służby oraz w przepisach wykonawczych do tej ustawy, w tym zwłaszcza w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 października 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44, poz. 318 ze zm.). Zgodnie z art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975 r. do dnia 31 sierpnia 1979 r., w którym to okresie zasadniczą służbę wojskową odbywał ubezpieczony, czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Poważniejsza zmiana nastąpiła w brzmieniu tego przepisu ujętym w tekście jednolitym ustawy (Dz.U. 1979 r., Nr 18, poz. 111). Zmianie uległa również numeracja poszczególnych jednostek redakcyjnych ustawy, a także brzmienie niektórych przepisów. W ostatnio powołanym tekście jednolitym ustawy o powszechnym obowiązku obrony, art. 108 z tekstu pierwotnego ustawy uzyskał nową numerację – art. 120 oraz nowe brzmienie. W myśl art. 120 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, pracownikowi, który w ciągu 30 dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13 (OSNP 2014, nr 3, poz. 42) zwrócił uwagę na to, że pomimo kolejnych, licznych zmian redakcyjnych ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w dalszym ciągu obowiązywało „wliczanie” okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych. Sąd Najwyższy podkreślił, że to „wliczanie” zostało usunięte dopiero z dniem 21 października 2005 r. Taki sam pogląd został wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., I UK 544/12 (Legalis nr 733539). Uszło to uwadze apelanta. W sprawie niniejszej bezsporne było, że wnioskodawca po odbyciu zasadniczej służby wojskowej (29 kwietnia 1978 r. został zwolniony z tej służby), powrócił do pracy w tym samym zakładzie pracy ((...) Ośrodek (...)), w którym był zatrudniony przed powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej, z zachowaniem przy tym 30-dniowego terminu, o którym mowa w obowiązującym wówczas art. 106 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony.

W świetle powołanych wyżej przepisów nie może ulegać najmniejszej wątpliwości, że okres odbywania przez D. K. zasadniczej służby wojskowej od dnia (...) do dnia (...), a więc jako przypadający przed dniem 21 października 2005 r., winien być w całości zaliczony do stażu jego pracy w szczególnych warunkach. Oznacza to, że wnioskodawca spełnił

wszystkie warunki prawa do rekompensaty, bliżej określone w art. 21 w związku z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1924 ze).

Trafny okazał się natomiast zarzut obrazy art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. 2021 r., poz. 291) w związku z art. 26 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 1924 ze).

Stosownie do art. 23 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. D. K. złożył wniosek o emeryturę i rekompensatę w dniu 15 lipca 2020 r. W związku z tym prawo do rekompensaty winno być przyznane ubezpieczonemu od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o rekompensatę, tj. od (...). Mając to na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok o tyle, że ustalił D. K. prawo do rekompensaty od dnia (...).

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. (w części uwzględniającej apelację) oraz art. 385 k.p.c. (w pozostałym zakresie) orzekł jak w sentencji.